

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: V. V., zast. Mgr. Bc. Gabrielou Klaškovou, advokátkou se sídlem náměstí Svobody 702/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 22 A 26/2022-132,

t a k t o:

- I. Návrh žalobce na zproštění Mgr. Bc. Gabriely Klaškové, advokátky, zastupování a ustanovení nového zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce v řízení o kasační stížnosti Mgr. Bc. Gabriely Klaškové **se u r č u j e** částkou 6 900 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. MPSV-2022/67834-921 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 10. 2021, č. j. 10051/2021/KUR, kterým bylo rozhodnuto tak, že se stěžovateli příspěvek na péči podle § 7 a násl. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), nepřiznává. Příspěvek na péči nebyl stěžovateli přiznán z toho důvodu, že podle zdravotního posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení nezvládá dvě základní životní potřeby vymezené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách (osobní aktivity a péči o domácnost). Pro přiznání příspěvku na péči ve stupni I (lehká závislost) pro osobu starší 18 let je nicméně podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách nutno nezvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby.

[3] Závěry lékaře okresní správy sociálního zabezpečení ohledně zvládání základních životních potřeb pak byly potvrzeny posudkovou komisí žalovaného v posudku ze dne 24. 2. 2022 (dále jen „posudek“). V uvedeném posudku komise žalovaného hodnotila zvládání základních životních potřeb ke dni 3. 3. 2021, tj. ke dni podání žádosti o příspěvek na péči, ke kterému podle § 13 odst. 2 zákona o sociálních službách vzniká nárok na jeho výplatu.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud úvodem předestřel, že přestože byla žaloba označena jako „*Žaloba proti rozhodnutí a jiným zásahům*“, při jejím posouzení bylo možné identifikovat pouze napadené rozhodnutí a žádný nezákonný zásah konkrétně určeného subjektu v ní vymezen nebyl. Z toho důvodu krajský soud žalobu posoudil podle obsahu toliko jako žalobu proti napadenému rozhodnutí, jelikož materiálně se ani v části o zásahovou žalobu nejednalo.

[6] Po věcné stránce se tak krajský soud zabýval pouze napadeným rozhodnutím, přičemž se s jeho závěry ztotožnil. Stěžejním podkladem při vydání napadeného rozhodnutí byl posudek vypracovaný posudkovou komisí žalovaného. Při zpracování posudku vycházela komise žalovaného ze zdravotnické dokumentace stěžovatele – zprávy MUDr. B. z hospitalizace stěžovatele na neurologické klinice FN v Brně od 7. 1. 2022 do 9. 1. 2022, neurochirurgického nálezu MUDr. S. ze dne 2. 2. 2021, z nálezu pracoviště zobrazovacích metod MUDr. M. ze dne 12. 1. 2021, RDG nálezu MUDr. V. ze dne 19. 1. 2020, ze zprávy MUDr. Č. o hospitalizaci stěžovatele od 16. 2. 2021 do 17. 2. 2021, psychologického nálezu MUDr. P. ze dne 9. 2. 2021 a laboratorních nálezů Lab Med spol. s r.o. z března 2022. Posudková komise dále prostudovala vyžádanou dokumentaci MUDr. Šneller (znalecký posudek) a praktického lékaře MUDr. J., stejně jako vyžádanou dokumentaci od vězeňské služby – propouštěcí zpráva MUDr. S. z hospitalizace od 27. 3. do 6. 4. 2020, logopedické vyšetření, interní vyšetření, psychologické vyšetření PhDr. F. ze dne 5. 12. 2016 a propouštěcí zpráva MUDr. Č. z období od 12. 1. do 22. 2. 2021.

pokračování

[7] Krajský soud považoval posudek za přesvědčivý a v průběhu řízení podle něj nevyvstaly žádné okolnosti, které by jej kvalifikovaně zpochybňovaly. Posudková komise vycházela z velkého množství relevantních podkladů (včetně zpráv dodaných samotným stěžovatelem) a zdravotní stav stěžovatele z nich lze považovat za dostatečně zjištěný. Stěžovatel sám pak zjištění posudkové komise podepřené množstvím lékařských zpráv zpochybňoval pouze v rovině tvrzení bez toho, aby předložil byť jen jediný odborný podklad způsobilý zpochybnit závěry posudkové komise. Jediné konkrétní tvrzení pak předkládá až v žalobě, kdy podle stěžovatele při posouzení chyběla zásadní zpráva z Psychiatrické nemocnice Brno ze dne 4. 3. 2020. Tuto zprávu nicméně posudková komise v rozhodné době nejenže neměla k dispozici, ale stěžovatel ani nezmiňoval její existenci, natož pak aby ji posudkové komisi předložil nebo alespoň shrnul její podstatný obsah. Nelze proto v této souvislosti posudkové komisi vytýkat pochybení, když se o existenci této údajně zásadní zprávy fakticky neměla jak dozvědět. Ani v řízení před krajským soudem pak stěžovatel tuto zprávu nepředložil či blíže nevysvětlil, co podstatného by z ní mělo vyplývat. Posudková komise i krajský soud přitom shodně zdůraznily, že nezpochybňují závažnost zdravotního stavu stěžovatele. Pro přiznání příspěvku na péči je však podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách nutný funkční dopad zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby, nikoliv zdravotní stav samotný (ten je dlouhodobě nepříznivý, přičemž jeho rozhodující příčinou je onkologické onemocnění).

[8] Závěrem pak krajský soud v krátkosti uvedl, že přestože je mu známo, že stěžovateli byl v minulosti přiznán příspěvek na péči ve stupni I, od 1. 4. 2020 mu byl tento příspěvek odňat. Rozhodnutí žalovaného, kterým mu byl příspěvek odňat, nabylo právní moci dne 10. 11. 2020. V projednávané věci pak stěžovatel podal žádost o přiznání příspěvku na péči dne 3. 3. 2021 a k posouzení jeho zdravotního stavu došlo na základě aktuální zdravotnické dokumentace. Krajský soud se tak nemohl zabývat případnými vadami původního rozhodnutí o odnětí příspěvku na péči, jelikož by tím překročil předmět řízení aktuálního.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušil i napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to ze všech důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) – e) s. ř. s.

[10] V kasační stížnosti nejprve stěžovatel rozporuje právní posouzení krajského soudu s tím, že nepřiznání příspěvku na péči je v rozporu s dobrými mravy. Podmínky pro přiznání příspěvku na péči podle stěžovatele splněny byly a krajský soud tak měl napadené rozhodnutí zrušit. Stejně pak brojí i proti skutkovým závěrům krajského soudu, když neprovedl dokazování směřující k ověření závěrů posudku a bez dalšího vycházel z napadeného rozhodnutí, přestože stěžovatel (prostřednictvím své matky jakožto zástupkyně v řízení před krajským soudem) navrhoval k provedení důkazu videozáznam ze dne 24. 4. 2023 kvůli chování lékařského personálu. Dále pak bez další konkretizace stěžovatel namítá zmatečnost jednání před krajským soudem, jelikož nebyla vyřízena jeho námitka podjatosti rozhodujícího samosoudce ze dne 30. 6. 2023.

[11] Stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Přestože krajský soud považoval žalobu za nesrozumitelnou, zejména ve vztahu k vymezení

nezákonného zásahu, neučinil nic pro odstranění této nesrozumitelnosti, a to i přes to, že stěžovateli ustanovil během řízení postupně dva zástupce z řad advokátů, po kterých bylo možné kvalifikované doplnění žaloby požadovat. Stejně tak z rozsudku krajského soudu není jasné, zda byl seznámen se zdravotnickou dokumentací stěžovatele, a i pokud byl, tak ji soud neprovedl k důkazu. Tímto postupem krajského soudu tak podle stěžovatele došlo k porušení jeho procesních práv.

[12] Dalším kasačním bodem je skutečnost, že krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady, tj. řádně nevyzval stěžovatele, zda s takovým postupem souhlasí. Výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. adresoval nikoliv stěžovateli samotnému, ale jeho tehdejšímu zástupci, který na ni nijak nereagoval, což však nelze považovat za konkludentní souhlas stěžovatele.

[13] Závěrem pak stěžovatel brojí proti postupu krajského soudu, který nepřibral matku stěžovatele jako účastníka řízení v projednávané věci.

[14] V podání ze dne 30. 12. 2023 pak stěžovatel navrhl zproštění Mgr. Bc. Gabriely Kláškové zastupování a ustanovení nového zástupce z důvodu údajného jednání jmenované advokátky v rozporu s dobrými mravy.

[15] Žalovaný se v krátkosti vyjádřil pouze v tom smyslu, že kasační stížnost je v projednávané věci nepřijatelná, a tedy by ji měl Nejvyšší správní soud odmítnout. Po věcné stránce se pak plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a pouze odkázal na své vyjádření k žalobě, ve kterém toliko shrnul, že jeho posudková komise měla pro vyhodnocení funkčního dopadu zdravotního stavu stěžovatele dostatečné množství podkladů a žalovaný se nedopustil žádných pochybení. Navrhl proto zdejšímu soudu, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou, pokud neshledá důvody pro její odmítnutí.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[17] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[18] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že nelze vyloučit zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (a to zejména s ohledem na závažnost jeho zdravotního stavu způsobeného jeho onkologickým onemocněním), a kasační stížnost je tedy přijatelná.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud (NSS) se nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je třeba přihlížet, i kdyby ji stěžovatel nenamítal – tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel tuto vadu dovozuje předně ze skutečnosti, že nebyl krajským soudem vyzván k doplnění žaloby ve vztahu k údajnému nezákonnému zásahu, přestože ji považoval za nesrozumitelnou. S touto interpretací zdejší soud nesouhlasí. Krajský soud se žalobou (i všemi jejími dalšími doplněními provedenými stěžovatelem prostřednictvím jeho matky jakožto zástupkyně v řízení před krajským soudem) řádně zabýval a vyhodnotil ji podle jejího skutečného obsahu [viz § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s.], což z napadeného rozsudku jasně vyplývá. Stěžovatel v žalobě žádný konkrétní nezákonný zásah nevymezil a z pouhého označení podání jako „žaloba proti rozhodnutím a jiným zásahům“ nelze dovozovat, že se skutečně domáhal přezkoumání nezákonného zásahu ze strany správních orgánů (které rovněž nijak nekonkretizoval). Poznámku krajského soudu o „namnoze nesrozumitelné žalobě“ je tak nutno chápat spíše jako poukázání na množství nesouvisejících argumentů obsažených v žalobě (i jejích dalších doplnění), než jako „přiznání“, že z žaloby nebylo seznatelné, čeho se stěžovatel domáhal.

[22] Co se týká otázek kolem znalosti zdravotnické dokumentace krajským soudem, respektive jejího (ne)provedení jako důkazu, ani zde Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu nedal. Krajský soud v projednávané věci nevycházel ze zdravotnické dokumentace samotné, ale z posudku provedeného posudkovou komisí žalovaného, který je součástí správního spisu, kterým se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu dokazování zpravidla neprovádí (viz blíže rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 4141/18). Pro to, aby se krajský soud měl zabývat přímo zdravotnickou dokumentací, by však musel buď sám dojít k závěru, že se jedná o posudek nevěrohodný nebo by jej musel stěžovatel kvalifikovaně zpochybnit. Krajský soud přitom posudek za nevěrohodný nepovažoval a stěžovatel sám mimo nekonkrétního tvrzení o „hrubém zkreslení a vykonstruovanosti“ jeho validitu rovněž nezpochybňoval. Dokazování

zdravotnickou dokumentací tak nebylo třeba provádět a ani v tomto ohledu tak rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný není.

[23] Co se týká samotných podmínek pro přiznání příspěvku na péči, rozporoval stěžovatel v kasační stížnosti nejprve skutkové a právní závěry krajského soudu. Přes obsáhlost podání vyhotovených samotným stěžovatelem (resp. jeho matkou) a následného shrnutí provedeného ustanovenou zástupkyní se jedná toliko o obecné námitky bez nosné argumentace. Pokud jde o nesprávné právní posouzení, mimo prostého nesouhlasu s rozsudkem krajského soudu nepředložil stěžovatel nic. Stran údajných nesprávných skutkových zjištění pak toliko navrhuje k provedení Nejvyššímu správnímu soudu videozáznam ze dne 24. 4. 2023 (Fakultní nemocnice u sv. Anny), případně z roku 2022 (Fakultní nemocnice Brno). Z těchto videozáznamů má vyplývat údajné špatné zacházení se stěžovatelem ze strany lékařského personálu. K tomu lze pouze poznamenat, že se jedná o důkazní návrhy zcela míjející podstatu projednávané věci. Nejvyšší správní soud nepochybně umožňuje možnost problematického jednání lékařského personálu. Pro takové případy nicméně slouží jiné instituty práva (zejména právo civilní), a s tím, zda měl být stěžovateli přiznán příspěvek na péči, z povahy věci nijak nesouvisí. Stejně tak stěžovatel nedoložil krajskému soudu (ani soudu zdejšímu) žádné podklady, které by nasvědčovaly tomu, že jeho zdravotní stav (respektive funkční dopad zdravotního stavu stěžovatele do schopnosti zvládat základní životní potřeby, kterým se zabýval předmětný posudek) byl odlišný od zmiňovaného posudku, a to ani alespoň v rovině věrohodného konkrétního tvrzení. Ani této námitce tak nelze přisvědčit.

[24] Další kasační námitkou je stručně zmíněna nevyřízená námitka podjatosti rozhodujícího samosoudce, kterou měl stěžovatel vznést dne 30. 6. 2023. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že námitka podjatosti k danému dni vznesena nebyla, a tudíž o ní ani nebylo možné rozhodovat. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že v podání stěžovatele ze dne 6. 5. 2022 je zmíněna podjatost krajského soudu jako celku, která je nicméně dovozována pouze z toho, že krajský soud žalobu posoudil toliko jako směřující proti napadenému rozhodnutí, a nikoliv jako žalobu zásahovou. Takové odůvodnění však nemůže splnit požadavky kladené na námitku podjatosti dle § 8 odst. 5 s. ř. s., podle kterého musí být námitka podjatosti *„zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.“* Vzhledem k nekonkrétnosti uvedené námitky (která dokonce ani nesměruje přímo proti rozhodujícímu samosoudci) však nebylo možné k ní přihlédnout.

[25] Dále stěžovatel namítl vadu řízení před krajským soudem spočívající v rozhodnutí bez nařízení jednání, přestože s tímto postupem nevyslovil souhlas. Argumentace stěžovatele, že krajský soud adresoval výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. jeho ustanovenému zástupci, a nikoliv jemu osobně, je zcela lichá. Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. platí, že má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim. Souhlas s rozhodováním bez nařízení jednání nepochybně není úkon, který by byl nezastupitelný, tzn., že by jej musel vykonat stěžovatel sám a nemohl by k němu využít zástupce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004-55). Jiná situace by nastala, pokud by se jednalo o předvolání stěžovatele k ústnímu jednání podle § 49 odst. 1 s. ř. s. (např. za účelem osobní výpovědi, která je na rozdíl od pouhého souhlasu s rozhodnutím mimo ústní jednání úkonem nezastupitelným). V takovém případě bylo již judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzeno, že musí být předvolání doručeno

pokračování

nikoliv pouze zástupci účastníka, ale i účastníkovi samotnému (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 107/2008-100). V projednávané věci se však o předvolání k ústnímu jednání nejedná. Z textu uvedené výzvy je přitom jednoznačně seznatelné, že dotazovaným subjektem byl stěžovatel sám a jeho tehdejšímu zástupci bylo pouze doručováno. Zástupci stěžovatele byla citovaná výzva doručena dne 13. 2. 2023. Ve stanovené lhůtě dvou týdnů se stěžovatel nijak nevyjádřil a lze tak uzavřít, že podmínky pro rozhodnutí ve věci samé bez nařízení ústního jednání splněny byly.

[26] Otázkou účastenství matky stěžovatele se krajský soud zabýval již po podání žaloby a usnesením ze dne 18. 8. 2022, č. j. 22 A 26/2022-36, její žalobu odmítl. Toto usnesení následně přezkoumával i Nejvyšší správní soud, který kasační stížnost matky stěžovatele odmítl pro nedoložení povinného zastoupení (viz usnesení ze dne 9. 12. 2022, č. j. 8 Ads 199/2022-77). V nyní projednávané věci se tak touto otázkou Nejvyšší správní soud zabývat nemůže. Stěžovatel (respektive spíše jeho matka, jakožto jeho dlouhodobá zástupkyně) ostatně ani nenapadá uvedené usnesení krajského soudu, kterým byla účast jeho matky odmítnuta, ale jen znovu vyjadřuje obecný nesouhlas s tímto postupem.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud cítí potřebu říci, že nijak nezpochybňuje závažnost zdravotního stavu stěžovatele, který je dlouhodobě nepříznivý a má jistě hluboký dopad na všechny aspekty jeho života. Litera zákona však v daném případě jednoznačně stanoví požadavek na funkční dopad zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby (viz § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách), což stěžovatel v řízení před správními orgány, ani při následném soudním přezkumu neprokázal. V tomto směru nepředložil nic pro věc podstatného ani Nejvyššímu správnímu soudu, a ten tak jeho kasační stížnosti vyhovět nemohl.

[28] Co se týká zamítnutí návrhu stěžovatele na zproštění Mgr. Bc. Klaškové zastupování a ustanovení nového zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neshledal Nejvyšší správní soud splnění podmínek pro takový postup. Jak je patrné ze soudního spisu, stěžovatel měl již v řízení před krajským soudem postupně dva ustanovené zástupce, kteří byli zastoupení zproštěni na vlastní žádost z důvodu narušení vzájemné důvěry mezi advokátem a klientem. Stěžovatel ani jeho matka těmto zástupcům dlouhodobě neposkytovali žádnou součinnost, která je k výkonu zastoupení potřebná, a obdobná situace panuje i v případě zástupkyně ustanovené pro řízení před zdejším soudem. Nynější žádost stěžovatele (respektive jeho matky) o ustanovení zástupce nového je pak odůvodněna v tom smyslu, že jmenovaná advokátka jedná v rozporu s dobrými mravy, když odmítá vyřizovat agendu stěžovatele, která se nevztahuje k projednávané věci. Takový důvod pro zproštění ustanovení však zcela zjevně nemůže obstát a Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody jiné. Naopak má za to, že přes obtížnost komunikace se stěžovatelem (či jeho matkou) postupovala ustanovená advokátka vysoce profesionálně a těžko jejímu chování něco vytýkat. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele zamítl (výrok I.).

5. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok II.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[31] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen ustanovenou advokátkou na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 5 Ads 223/2023-97. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená advokátka Mgr. Bc. Klačková učinila tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b), d) a f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu – (i) příprava a převzetí zastoupení, (ii) nahlížení do spisu a (iii) doplnění kasační stížnosti. Za každý tento úkon náleží jmenované mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], tedy 3 000 Kč; tuto částku NSS (v souladu s návrhem ustanovené zástupkyně) zvýšil, a to na dvojnásobek (§ 12 odst. 1 advokátního tarifu), tj. na 6 000 Kč, a to s přihlédnutím k mimořádné obtížnosti, která je dána nutností zpracování velmi rozsáhlých podání, včetně příloh, učiněných stěžovatelem osobně (respektive prostřednictvím jeho matky) do koncentrovaného podání obsahujícího výhradně relevantní argumentaci tak, aby byl naplněn smysl povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Posledně uvedená částka se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů na jeden úkon právní služby v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem $3 \times 300 \text{ Kč} = 900 \text{ Kč}$. Celkem tedy bude z účtu Nejvyššího správního soudu ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena částka 6 900 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 8. března 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu